

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Fribefordring af værnepligtige.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 4255).

Ovesen: Det foreliggende Forslag om Fribefordring af værnepligtige mener jeg at kunne forudsætte vil blive velvilligt modtaget fra alle Sider her i Salen. Det er en Simplificering af den nu bestaaende Godtgørelse for værnepligtige ved deres Hen- og Hjemrejse under Indkaldelse. Hidtil have de modtaget de saakaldte „Milepenge“ eller, som vi ogsaa kalde dem, „Marchpenge“. Det har været Regelen, at disse Penge udbetaltes af Lægdsforstanderen, og det har ofte affødt ikke saa lidt Ulejlighed for de værnepligtige. Da jeg f. Eks. var Soldat, maatte vi, som bo henvend 3 Mil fra Herredskontoret, hvor Lægdsforstanderen bor, rejse derhen for at hæve de faa Skillinger til Marchpenge eller Milepenge. Nu er der ganske vist senere sket den Forandring deri, at de værnepligtige kunne hæve Pengene gennem Lægds mændene, men det er under alle Omstændigheder en ikke saa ringe Ulempe, der herved kan afstedkommes. De indkaldte eller hjemsendte skulle have Ulejlighed, Lægdsforstanderne skulle have Ulejlighed, og der voldes ligeledes Ulejlighed ved Revisionen af disse Regnskaber osv. Det er langt simplere at gaa frem paa den Maade, som her foreslaas, idet der her aabnes en Vej for Justitsministeriet til at anvise en Sum Penge til Statsbanerne for de værnepligtiges Befordring. Jeg ved ikke, hvad der vil blive lagt til Grund for det Bevis, de værnepligtige skulle fremlægge, enten deres Indkaldelsesordre, Hjemsendelsespas eller Soldaterbog, men naar de værnepligtige paa Rejsen frem og tilbage fremvise dette Bevis for Statsbanerne eller for Statens Dampskibe eller Færger, rejse de frit. Det er endog stillet i Udsigt, at der muligvis kan opnaas en Overenskomst med de private Jernbaner og de private Dampskibsselskaber om en Ordning der.

At der under normale Forhold er ikke saa faa Vanskeligheder ved det hidtilværende Marchpengesystem og ved Udbetalingen af Pengene, er givet, men under en Mobilisering er der endnu langt større Vanskeligheder, idet det der gælder om at spare hver Time, man kan. Og ved den foreslaaede Ordning er der ikke noget

Tidsspilde. Soldaten faar sin Ordre, den tager han i Lommen og begiver sig paa Vej til den nærmeste Jernbanestation og fremviser dette Legitimationsbevis, hvad det nu bliver, og saa rejser han frit. Tidligere skulde Soldaterne rejse 5 Mil uden Godtgørelse. Det er heldigt, at Ministeren ikke her har været saa smaalig at tage disse 5 Mil med, men at der i Forslaget staar, at Soldaten kan henvende sig til den nærmeste Jernbanestation. Den Slags Smaaligheder er det godt at komme ud over, og det haaber jeg, vi skulle komme paa flere Omraader overfor Soldaterne.

Jeg har tidligere her i Tinget flere Gange talt om, at Soldaterne burde have fri Rejse frem og tilbage under Orlov. Det skal jeg ikke nærmere omtale, thi det kommer ikke dette Lovforslag ved, men ogsaa den Slags Smaaligheder ere vi komne ud over i Aar, idet der er stillet et Forslag desangaaende paa Finansloven.

Da jeg, som nævnt, mener, at dette Lovforslag ubetinget vil møde Velvillie her i Tinget, vil jeg anbefale, at det fremmes saa hurtigt som muligt, for at vi kunne faa det gjort færdigt, inden denne Samling slutter.

Sabroe: Der paalægges nu den værnepligtige Mand saa store Byrder i økonomisk Henseende, at det er meget naturligt, at man fra Ministeriets Side har været betænkt paa at gøre Indrømmelser til de værnepligtige, naar de skulle møde i Tjenesten. Men jeg skønner ikke rettere, end at der alligevel er et godt Stykke Vej fremefter, før man kan siges at have fyldestgjort de Krav, som den værnepligtige Mand kan stille, naar han skal ind i den militære Tjeneste. Jeg kunde saaledes ønske, at man i Loven fastslog, at der ogsaa betaltes Dagpenge for de første 12 Timer, han er paa Rejse. Nu ere de første 12 Timer, han er paa Rejse til Mødestedet, ikke med inde under den Tid, for hvilken han skal have Dagpenge; men hvor det drejer sig om en fattig ung Mand, kan det spille nogen Rolle, og da han i Regelen er stillet saaledes, at han ikke af Husbonden eller den, hos hvem han er i Tjeneste, faar Betaling for den Tid, hvori han ikke arbejder, vil jeg meget henstille til det Udvalg, som jeg antager bliver nedsat om denne Sag, at man giver den værnepligtige Dagpenge ogsaa for de første 12 Timer. Jeg kunde ligeledes ønske, at de Dagpenge, der ere foreslaaede for hvert Tidsrum af 12 Timer, efter at de første